

Dr Elaine Phillips, Literatura Starego Testamentu, Wykład 34, Daniel

© 2024 Elaine Phillips i Ted Hildebrandt

Jakikolwiek wynik uzyskasz, powiedzmy, że dostałeś, na przykład, zgaduję, nie mówię, jaki masz wynik, ok, powiedzmy, że na pierwszym egzaminie, który chcesz powtórzyć, masz 75. Jeśli, po ponownym podejściu do eseju otrzymujesz 85 punktów, co zastępuje 75. Jeśli po poprawce uzyskasz 60, oznacza to, że było to tylko ćwiczenie.

Nie umniejsza to tego, co miałeś wcześniej. Czy wyraziłem się jasno? Dobra. W każdym razie to ostatni dzień, żeby mnie o tym poinformować.

A potem oczywiście przypomnienie czegoś, co powiedziałem wam w środę. Skorzystaj z możliwości artystycznych tutaj w Gordon. Są bogaci i nie tylko zespoły na quadzie są fajne. Orkiestry w AJ też są fajne.

Pozwól, że Cię do tego zachęcę. Nie mam nic przeciwko zespołom na dziedzińcu i dzisiaj mamy własną ofertę muzyczną.

Aby Bóg nadal czynił pokój. Pokój w niebiosach i pokój z nami. Na początek poświęćmy trochę czasu na wspólną modlitwę.

Łaskawy Ojciec w niebie, dziękuję Ci, że gdy zbliżamy się do końca tego tygodnia, prowadziłeś nas, chroniłeś i przetrwałeś. Ojciec, jesteśmy wdzięczni za Twoje miłosierdzie, które każdego ranka jest nowe. Wielka jest Twoja wierność.

Nasz Boże, studiując dzisiaj Księgę Daniela, modlimy się, aby przemówiła ona do każdego z nas. Modlimy się, abyś pomógł nam być ludźmi pełnymi przekonania, pomimo czasami szalejących wokół nas wiatrów, które nas odpychają. Modlimy się za chorych, abyś ich uzdrowił.

Modlimy się za tych, którzy zmagają się z wyzwaniem, które wydają się po prostu zbyt duże, Panie, na Twojego Ducha. Włącz je. Pocieszaj ich, wzmacniaj.

I Panie, chcemy Ci dać tę godzinę na wspólne studiowanie. Naucz nas, modlimy się w imieniu Jezusa. Amen.

Cóż, wszyscy zrobimy to zgodnie z naszym drugim prorokiem wygnania, którym jest Daniel. Kim był ten drugi, którego zrobiliśmy ostatnim razem, prorok wygnania? Ezechiel. Ezechielu, wspaniale.

Pamiętajcie, że obaj prorokują spoza ziemi izraelskiej, co będzie dość znaczące. Dokonam tylko krótkiej recenzji, a potem przejdziemy do tej kwestii i zadamy sobie kilka pytań na temat Daniela. Saro, czy to jest pytanie? Tak.

Cóż, Ezechiel jest tą bardzo niezwykłą proroczą postacią i myślę, że to jest wplecione w całą jej apokaliptyczną naturę. Jest w Babilonie, ale pod pewnymi względami trudno to zrozumieć; zostaje przeniesiony do Jerozolimy, więc widzi, co się tam dzieje. Doświadczenie wizjonerskie lub coś w tym rodzaju, tak.

Sugerowałbym podjęcie symbolicznych działań na rzecz społeczności żydowskiej już w Babilonie, ponieważ są oni tak samo zaniepokojeni. To świetne pytanie. Są tak samo zaniepokojeni obecnością Boga, świątynią i konsekwencjami tego, o czym mówi.

Jednak jest to sytuacja powtarzająca się i trudno to ustalić, ponieważ nie możemy dokładnie określić, gdzie on jest, ale to świetne pytanie. Daniel rzeczywiście jest w Babilonie. Dobra.

A teraz kilka rzeczy tytułem wstępu. Kim są czterej główni prorocy? Izajasz, który, jak pamiętamy, w drugiej połowie Księgi Izajasza będzie mówił o Babilonie, a potem wróci. Kim jest ten drugi? Jeremiasz, dobrze, a potem Ezechiel, Daniel.

Ostatnim razem, gdy rozmawialiśmy o Ezechielu, rozmawialiśmy o niektórych cechach charakterystycznych tego niezwykłego gatunku, jakim była literatura apokaliptyczna, z którą ponownie zostaliście zapoznani, kiedy wzięliście Nowy Testament i studiowaliście objawienie św. Jana. Kiedy jednak myślimy szczególnie o Danielu, musimy dokonać przeglądu tych cech. Więc przeciągnij swoje notatki z ostatniego razu.

Jakie są główne cechy literatury apokaliptycznej? Maryja. Dobra. Najpierw potrzymam ten pierwszy.

Czekamy na moment, w którym dobro zatriumfuje. To jest sprawa podstawowa i myślę, że podałem ją jako pierwszą, ponieważ kiedy literatura apokaliptyczna jako gatunek wzrasta, lud Boży znajduje się pod niesamowitym stresem i uciskiem. Dlatego z niecierpliwością czekają na moment w przyszłości, kiedy Boże obietnice się spełnią.

Teraz, śmiało. Świetnie. Sny, wizje i oczywiście całe mnóstwo tych w Księdze Daniela.

Przyjrzymy się niektórym z kluczowych. Co powiedziałaś, symbole? I symboliczne działania, być może, ale symbole. Właściwie nie, symbole bardziej niż cokolwiek innego.

W rzeczywistości chciałem w tym momencie powiedzieć symboliczne użycie liczb. Co tam jeszcze masz? Prawidłowy. W Danielu naprawdę widzimy fantastyczne obrazy.

Na przykład, kiedy czytasz rozdział 7 i czytasz o tych bestiach, nie są to rzeczy, które widzisz, nawet gdy idziesz do zoo. Po prostu nie są. W pewnym sensie są to postacie z kreskówek.

To znaczy, jeśli chcesz o tym pomyśleć w ten sposób, nie próbuję oczerniać tego, co robi Pismo Święte, ale możesz pomyśleć o przedstawieniach tych stworzeń w stylu kreskówek, ponieważ mają one naprawdę ulepszone cechy, przesadzone, aby spróbować uzyskać pewne punkty. A wtedy znaczna część literatury apokaliptycznej, właściwie cała poza tekstem biblijnym, tekstem kanonicznym, będzie nosiła pseudonim. Innymi słowy, jest to fałszywie przypisywane jakiejś wymienionej istocie lub autorowi.

Jedną z rzeczy, którymi się za chwilę zajmiemy, jest to, czy Daniel jest również pisany pod pseudonimem. Za chwilę będę miał więcej do powiedzenia na ten temat. To jest tutaj główna kwestia.

Cóż, oto kolejna rzecz, o której chcemy pomyśleć. Ta konkretna doktryna nie jest dla ciebie nowa. Rozmawialiśmy o tym w kółko i w kółko.

Jeśli nie masz innego zmysłu, wychodząc ze Starego Testamentu pod koniec tego roku i chcesz pomyśleć o tym, co chcesz pamiętać za pięć lat, mam nadzieję, że masz głębsze poczucie tego, jak głęboko powiązane są ze sobą Cały Pierwszy Testament jest ilustracją Bożej suwerenności, nieustannie działającej w historii Jego ludu. I widzimy to w Księdze Daniela. Jakie są niektóre ilustracje? Oto historie, które znaliście, gdy byliście dziećmi w szkółce niedzielnej.

Jakie są przykłady Bożej suwerenności? Tak, zamykanie pysków lwom. To dość znaczące. A gdzie trafią Szadrach, Mészach i Abed-Nego? W piecu ognistym, który ich nie pożera.

I właściwie jest czwarta postać, która w tym kontekście wygląda jak syn człowieka idący z nimi. Co jeszcze? Jakieś inne ilustracje Bożej suwerenności w tych konkretnych rozdziałach? Sara? Król wpada w szal zabijania. Czy wszyscy mędracy chcą ocalić mędraców? Tak, król jest gotowy unicestwić mędraców, ponieważ nie udało mu się wymówić i zinterpretować swojego snu.

Dlatego widzimy, że Bóg jest suwerenny także nad snami i wizjami, ponieważ Danielowi dane jest nie tylko je interpretować, ale także dokładnie wiedzieć, co to było. Widzimy więc bardzo wyraźnie, że Boża suwerenność ma wpływ na dziedzinę wiedzy, na sferę ochrony ludzi, nad dzikimi zwierzętami w kontekście lwiej jamy i tym podobnych rzeczy. Lucky, czy to pytanie? Ręka w górę? Absolutnie.

Tak, zdecydowanie nad królami i nad sercami królów. W rozdziale 4 zobaczymy, jak to się konkretnie potoczy. Doskonały.

Cóż, przejdźmy dalej, nawiasem mówiąc, mamy dużo wspólnego z Danielem, tak na marginesie, aby zrozumieć, jak to działa. Więc bądź ze mną w tej sprawie. Księga Daniela jest jedną z niewielu ksiąg Pierwszego Testamentu, a duża jej część jest napisana w języku aramejskim.

Czym jest aramejski poza tym, że jest lingua franca tamtych czasów, o czym powiem za chwilę? Czy ktoś wie, co to jest aramejski? Jest to język spokrewniony z hebrajskim, OK, spokrewniony z hebrajskim i był to, jak dla ciebie zauważyłem, język powszechnie używany, powszechnie używany w tamtym czasie w całym imperium. Posłużę się współczesnym odpowiednikiem. Dziś, jeśli udasz się niemal w dowolne miejsce na świecie, możesz to osiągnąć, mówiąc po angielsku.

W pewnym sensie jest to błogosławieństwo, ponieważ w podróży nie musimy uczyć się 50 języków. Pod innymi względami jest to przekleństwo, ponieważ nie musimy uczyć się 50 języków, a naprawdę powinniśmy. Muszę wam powiedzieć, że kiedy mieszkaliśmy w Izraelu, zawstydzili mnie sklepikarze na starym mieście w Jerozolimie, którzy znali pięć i sześć języków.

Potrafili mówić po niemiecku, arabsku, hebrajsku, francusku i grecku, bo stamtąd pochodzili ich interesy, wszyscy ci ludzie przyjeżdżali. Dzisiejszym lingua franca jest angielski. Można sobie z tym poradzić niemal wszędzie.

Lingua franca w czasach Jezusa była grecka i było to naprawdę wspaniałe z punktu widzenia rozpowszechniania Nowego Testamentu i przesłania ewangelii. W tamtym czasie językiem używanym był aramejski. To język siostrzany hebrajskiego, wiele powiązań.

Kiedy już nauczysz się hebrajskiego, możesz nauczyć się aramejskiego. Fascynujące są rozdziały napisane w języku aramejskim, o których powiem trochę więcej. To nie jest po prostu, och, przypadkowe, myślę, że napiszemy tę część po aramejsku.

Kryje się za tym prawdziwy projekt. Kiedy będziemy pisać Księgę Ezdrasza, jeśli Pan pozwoli, w przyszłym tygodniu porozmawiamy o tym ponownie, ponieważ fragmenty Księgi Ezdrasza są również napisane po aramejsku. Zaczynamy.

Książka ma bardzo piękną strukturę. Ma strukturę hebrajską. Rozdział 1 zaczyna się w języku hebrajskim, ponieważ oczywiście jest to prorok Boży skierowany do ludu Bożego, dlatego zaczyna się w ten sposób i tak też kończy, zaczynając od rozdziału 8. Rozdziały od 8 do 12 to wizje, które mają szczególnie na celu zachęcenie ludu Bożego

ponieważ w końcu wrócą na swoją ziemię, a kiedy już tam dotrą, będą doświadczać ciągłego ucisku.

W rzeczywistości prawdopodobnie narastający ucisk. Te rozdziały mają na celu dać im znać: „Hej, Bóg wie o twojej sytuacji”. Tak naprawdę patrzy w przyszłość i wie o twojej sytuacji, a oto, co się w rezultacie wydarzy.

Pomyśl więc o frameworku. Hebrajski, orędzia specjalnie dla ludu Bożego, a następnie w przerwie rozdziały od 2 do 7. Są to przede wszystkim prorocтва Daniela i wydarzenia, które mają miejsce, gdy Daniel pełni służbę na tamtejszym dworze i mają znacznie szerszy zakres. Jak już wspomniałem, rozdziały 2 i 7 to wizje, które rozwiniemy nieco później, ale są to wizje, które mają związek z narodami świata, a przede wszystkim z narodami świata, które uciskały Lud Boży. Będzie ich czterech i przyjrzymy się każdemu z nich.

Rozdział 2 i Rozdział 7 odzwierciedlają się nawzajem. Mówią o tych samych narodach, ale jest to problem o wiele bardziej uniwersalny, globalny i dlatego do przekazania tego używa się lingua franca, a nie po hebrajsku, a po aramejsku. Następnie, w miarę jak będziesz się poruszać do wewnątrz, zwróć uwagę na cyfry 2, 7, 3, 6, 4 i 5, które również są tam ładnymi wzorami.

Rozdziały 3 i 6 to historie o prześladowaniach; w rozdziale 3 Szadrach, Mészach i Abednego lub Chananiasz, Miszael i Azariasz, jeśli chcesz ich hebrajskie imiona, a następnie w rozdziale 6 będzie to Daniel wrzucony do lwiej jamy. Są to więc lud Boży, reprezentatywne przykłady ludu Bożego uciskanego przez władzę w danym momencie. A potem, kiedy przejdziemy od razu do naszego centralnego punktu, rozdziałów 4 i 5, mamy dwóch władców i co dzieje się z tymi dwoma władcami, kiedy mają czelność się ustanowić? Nabuchodonozor w rozdziale 4, a za chwilę przyjrzymy się sekwencji z rozdziałów 2, 3 i 4, ale w rozdziale 4 jest dość dumny i arogancki w związku z rzeczami, których dokonał, i oczywiście w tym kontekście, po opłakiwaniu go we śnie, faktycznie doświadczy na jakiś czas niezwyklej, straszliwej zmiany swojej osoby.

Podobnie w rozdziale 5 Baltazar, potomek Nabuchodonozora, ostatniego władcy imperium babilońskiego, bezczelnie używa naczyń świątynnych, a wszyscy tam siedzą, uczują, piją i oddają cześć bogom ze srebra i złota i tak dalej, i w takim razie co widzą, co przeraża ich do białego rana? Wskazuje na to moja ręka w górze. Prawda, to pismo na ścianie, prawda? I oczywiście król spopiela się, a pod koniec tego rozdziału umiera, a potem nadchodzi Imperium Perskie. Pomyśl o tym w kategoriach naprawdę fajnych ram literackich, oprócz przesłaniaów którym będziemy się przyglądać oraz same wizje.

Czy masz jakieś pytania na ten temat, zanim przejdziemy dalej? Wciąż jednak musimy zrobić kilka rzeczy w tle. OK, przeprowadźmy to. Sam Daniel, gdy pomyślisz o tym, co

Daniel robi w tych książkach, rozdziałach, przepraszam, czy przypomina ci kogoś, kogo już studiowaliśmy? Joseph, racja, ponieważ jest mężem stanu.

Awansuje na wysokie stanowisko na zagranicznym dworze, bardzo przypominające Józefa. Poza tym jest prorokiem. Właśnie zauważyłem tutaj, że ma on zarówno imiona izraelskie, żydowskie, hebrajskie, jak sądzę, i babilońskie.

Znamy go jako Daniela, ale wspomina się o nim także dlatego, że król nadał mu imię Belteszaczar i jak widać w kilku miejscach tekstu, jest to ta sama osoba. Rozdział 1 mówi nam coś i możesz wrócić i przeczytać ten rozdział, jeśli jeszcze tego nie zrobiłeś. Daniel został wzięty w pierwszej fali wygnańców.

Za chwilę powiem więcej na ten temat, ale kiedy Nabuchodonozor przybył do ziemi Izraela po raz pierwszy, będzie to rok 605 p.n.e., a on wybiera najlepszych ludzi, jakich widzi. Wiesz, on przychodzi do Gordon College i przyjmuje dziekanów oraz ludzi z list prezydenckich, bo ich chce. On ich pragnie, więc Daniel jest jedną z tych osób, szlachetną, błyskotliwą, pozbawioną wad fizycznych.

To znaczy, wszystko mu się układa i jest jedną z tych fal wygnańców, a Nabuchodonozor nie pozwala im tak po prostu gdzieś zgnieć. Oto następna transakcja. Kiedy udaje się na wygnanie, odbywa się tam bardzo interesujący program. Pozwólcie, że przeczytam wam trochę na ten temat.

Młodzi mężczyźni, rozdział 1, werset 4, bez wad fizycznych, przystojni, wykazujący predyspozycje do wszelkiego rodzaju nauki, dobrze poinformowani, szybcy w zrozumieniu i wykwalifikowani do służby w pałacu królewskim. On, zarządca królewski, miał ich uczyć języka i literatury Babilończyków, a oni mieli jeść ze stołu królewskiego. Teraz po prostu zatrzymaj się i pomyśl przez chwilę.

Nie tylko tam siedzieli i mieli język i literaturę, ale jak próbuję ci tutaj zauważyć, język i literatura są kulturą, jeśli zatrzymasz się i pomyślisz o tym. Są nosicielami kultury, a to, co się działo, było celową próbą zmiany światopoglądu tych młodych ludzi. Dobra? Nie myślcie ani przez chwilę, że nie ma jakichś interesujących kwestii, które moglibyśmy przenieść do naszego własnego kontekstu.

Ponieważ niektórzy z was pójdą do szkoły wyższej, prawdopodobnie nie będziecie się uczyć w kontekście chrześcijańskim i o chrześcijańskich światopoglądach. Zawsze trzymaj się swoich przekonań; miej je na tyle dobrze ugruntowane, że będziesz mógł zadawać pytania i zadawać pytania. Daniel jest doskonałym przykładem kogoś, kto ukończył szkołę wyższą w Babilonii i z łatwością mógł podporządkować się wszystkiemu, czego się uczył.

Otrzymał imię, które zawiera jedno z imion bóstw, a Bel jest jednym z bóstw. Wiesz, to imię jest mu narzucone. Uczył języka i literatury i znowu, nie mogę ci powiedzieć, wiesz tak samo dobrze jak ja, bo chodzisz na zajęcia z języka i literatury.

To są rzeczy, które ucieleśniają kulturę, więc prawdopodobnie umysły Daniela i innych osób ulegają przekształceniu, tak aby w pewnym sensie zapomnieli o swoim żydowskim dziedzictwie i żydowskich przekonaniach i byli dobrymi, poprawnymi politycznie obywatelami imperium. Daniel nie daje się na to nabrać. Prawdę mówiąc, on nawet nie chce jeść ze stołu królewskiego i nie uważa, że jedzenie ze stołu królewskiego jest po prostu, no wiesz, możemy cieszyć się winem, dobrym mięsem i tak dalej.

Jeśli w tym kontekście jadłeś ze stołu królewskiego, okazywałeś wierność królowi. Więc nie jest tylko wegetarianinem dla samego bycia wegetarianinem. Tu dzieje się coś większego.

Więc, wiesz, czytaj rozdział pierwszy jako ważne wprowadzenie do postaci Daniela i jest to coś spójnego przez cały czas. Nie będziemy spędzać dużo czasu na przeglądaniu fragmentów narracyjnych. To ci, z którymi dorastałeś w szkółce niedzielnej, jeśli dorastałeś w szkółce niedzielnej.

To te, które łatwo się czyta, ale gdy je czytasz, zwróć uwagę, że te przekonania są wielokrotnie demonstrowane. Daniel nie poddaje się trzem przyjacielom Daniela: Chananiaszowi, Miszaelowi i Azariaszowi. Wolę używać ich hebrajskich imion, mimo że wszyscy znamy je jako Szadrach, Mészach i Abednego.

Wiesz, oni też się nie uginają, nawet do tego stopnia, że mówią: jesteśmy gotowi umrzeć, ale nie mamy zamiaru wyprzeć się Boga i kłaniać się w tym całym ciekawym schemacie kłania się i kłania się posągowi Nabuchodonozora. W porządku, to takie moje małe kazanie na dzisiaj. Chciałem, żebyś chociaż przez to nie zasnął.

U tych proroków zawsze jest kazanie. Następną rzeczą, którą musimy zrobić, to w pewnym sensie podejść do historii i to jest podstawa do zajęcia się pytaniem, czy Daniel został napisany przez Daniela, czy też Daniel został napisany przez kogoś innego około 300 lat później? To problem. Jest to kwestia 400 lat później.

Perspektywy celowo mają liczbę mnogą, ponieważ u Daniela czytamy o rzeczach, które mają miejsce za życia Daniela. To jest ten zestaw tutaj, a ja mam szeroki zakres lat, podczas których wiemy, że Daniel żył, prorokował i pracował na dworze. Jak powiedziałem wcześniej, jeśli Nabuchodonozor zabierze go na wygnanie w 605 r., będzie to punkt wyjścia.

Jest wtedy młodym człowiekiem. Jest mniej więcej w twoim wieku, może nawet młodszy. Zwróć uwagę na długość jego służby.

To trochę długo. To ponad 60 lat. Rok 539 to moment, w którym pojawia się Cyrus Wielki i wiemy, że Daniel prorokował co najmniej na trzeci rok panowania Cyrusa.

Więc porusza się już od dłuższego czasu. Przejście od dominacji babilońskiej do perskiej, mnóstwo traum i wstrząsów, burzliwe czasy. Daniel nadal stanowi solidną siłę.

Zatem przeżyje panowanie Nabuchodonozora, rozdziały od 1 do 4. Ponownie przyjrzymy się im nieco później, bardziej szczegółowo. Nabonid i Belszaccar to dwaj następcy, nieco dalej, powiedziałbym, że potomkowie Nabuchodonozora. Nabonid był interesującą postacią.

To ktoś, kto był bardzo nakręcony. Być może, jeśli miałeś zajęcia z historii starożytnej, już to wiesz, ale on był bardzo zainteresowany sprawami pozarządowymi. W rzeczywistości miał zamiar udać się do Arabii i oddać cześć bogu księżycy. Nie poszło mi zbyt dobrze.

Nie zostało to zbyt dobrze przyjęte w Babilonie, ponieważ ich głównym bóstwem był Marduk. Ale on właśnie to robi. A w międzyczasie jego syn Belszaccar będzie z nim współrządzić.

To będzie ważne. Zatrzymaj się na tym przez chwilę. I wreszcie, gdy imperium babilońskie upadnie, w Księdze Daniela pojawiają się dwa imiona.

A jeśli je przeczytałeś, wiesz, oba rozdziały 9 i 6, a następnie 10 do 12. 10 do 12, to było za panowania Cyrusa Persa, który jest tutaj główną postacią. Ale mamy też dziwnego osobnika zwanego Dariuszem Medem.

Wylano mnóstwo atramentu na to, jak rozpoznać Dariusza Meda. Sugerowałbym ci, choć nie jestem w tej kwestii twardy i szybki, że Dariusz Medyd może być innym imieniem Cyrusa Persa. To jedna możliwość.

Ale znowu, nie trzymam się tego. W przeciwnym razie istnieją inne sugestie, które są możliwe. Ale w każdym razie jest to słuszne, gdy władzę przejmuje Imperium Perskie.

Powtórzę: nie zdarza się to łatwo. Nie chodzi tylko o płynne przekazanie władzy z jednego kandydata na prezydenta na prezydenta, który zostaje wybrany. Wiesz, duża rotacja, mnóstwo okropnych rzeczy, burzliwych rzeczy w tym momencie.

To wtedy Daniel żyje. Jednak oto, co staje się interesujące. Daniel także patrzy daleko w przyszłość.

Dlatego musimy patrzeć daleko w przyszłość. Poza zakończeniem Pierwszego Testamentu mamy następujące informacje. Przyszłe czasy, o których prorokował Daniel.

Cztery królestwa, które są wizjami szczególnie nadrzędnymi w rozdziałach 2 i 7, a następnie omówione bardzo szczegółowo w rozdziałach 8 i 11. Pierwszym z nich jest oczywiście Babilon. I za chwilę do tego wrócimy.

Ale po Babilonie jest Persja. Właśnie widzieliśmy to u tych dwóch tutaj. A potem nadchodzi Grecja.

Oczywiście Daniel nie żyje tak długo, ponieważ Aleksander Wielki podbija cały ten obszar w 333 roku. To dużo po czasach Daniela. Co ciekawe, po dość przedwczesnej śmierci Aleksandra Wielkiego, po pewnych wstrząsach i tak dalej przez około 20 lat, czterech jego generałów w zasadzie przejmuje różne części jego królestwa.

W porządku, więc kiedy jest napisane, że imperium Aleksandra Wielkiego podzielone na cztery części, jest czterech odrębnych facetów. Dwie, które musisz znać. Nie żebym cię w tym sprawdzał, ale po prostu dla twojego własnego zrozumienia.

Dwóch, o których chcemy się martwić, to facet o imieniu Ptolemeusz. Czy ktoś wie gdzie on ląduje? To Egipt, prawda? Dynastia Ptolemeuszy będzie rządzić w Egipcie przez następne trzy stulecia i dłużej.

Facet o imieniu Seleukos będzie kontrolował prawie całą Syrię, którą znamy jako Starotestamentowy Aram lub Syrię. Rozwinięte, OK? Ale to jest obszar, który zamierza zająć. Dlaczego są ważne? Cóż, pomyśl tylko geograficznie.

Przypomnijmy sobie nasze wykłady sprzed dawna, gdzieś w styczniu. Izrael jest pomiędzy. Izrael jest pomiędzy.

Mała, przesiedlona społeczność znajduje się pomiędzy tymi dwiema potęgami. I oczywiście, jak zwykle, nie są zadowoleni z pozostania na swoim własnym terenie, więc zawsze będzie toczyć się walka tam i z powrotem i to właśnie będzie miało wpływ na Izrael. I dlatego sugerowałbym wam, że gdy Daniel w swoich proroczych przesłaniach patrzy w przyszłość, podaje pewne szczegółowe szczegóły dotyczące tego, jak będzie przebiegał ten okres, ponieważ będzie to okropny czas dla ludu Bożego i świadomość tego będzie dla nich pocieszająca że Pan wiedział o tym wszystkim wcześniej i oznajmił im przez Daniela.

Można na to spojrzeć z innego punktu widzenia, ale o tym za chwilę. Bardzo krytycznym wydarzeniem w ramach tego tam i z powrotem jest facet o imieniu Antioch Epifanes. Tak się składa, że jest to Antioch IV z całej linii dynastycznej od tego konkretnego władcy.

To dynastia Seleucydów i wielu z tych ludzi ma na imię Antioch. A w 167 rpnie Antioch, podejmując rodzaj szeroko zakrojonej, obejmującej całe imperium próby hellenizacji swoich poddanych, rozpocznie poważną próbę zapobiegania obrzezaniu Żydów, zmuszania ich do składania ofiar w sposób, w jaki nie powinni się poświęcać, a w roku 167 zbecześci świątynię. Użyj swojej wyobraźni.

To tak, jakby ktoś przyszedł i przyjął sanktuarium. Nie mamy zbyt dobrego pojęcia o sanktuarium. Słyszeliście już, jak o tym mówiłem.

Ale sanktuarium, powiedzmy, dużego greckiego kościoła prawosławnego, ponieważ oni traktują swoje sanktuaria naprawdę poważnie, przychodzą i po prostu je bezczeszczą, niszcząc zastłonę, zabierając ikony, wyrzucając je, łamiąc i niszcząc. Taka jest mentalność i poczucie, jakie mieli Żydzi, kiedy włamano się do świątyni, a Antioch wszedł do Miejsca Najświętszego. To przerażające wydarzenie.

To ważne wydarzenie. Daniel nawiąże do tego w rozdziale 11. Nie mówi, że Antioch Epifanes przyszedł i to zrobił, ale sposób, w jaki to opisuje, jest naprawdę jasny i o tym właśnie mówi.

I wreszcie, jeśli chodzi o imperia, pojawili się Rzymianie. Zamierzają konkretnie podbić Palestynę i Izrael w 63 rpnie. Zrobi to facet o imieniu Pompejusz. Teraz już wyruszyli w marsz.

Tak naprawdę, Antiochu Epifanesie, jednym z powodów, dla których przeżył ten szal w świątyni, było to, że Rzymianie faktycznie zatrzymali go w drodze do Egiptu i kazali zawrócić. I tak jest zirytowany, więc wraca i wyładowuje swój gniew na Żydach i żydowskiej świątyni. A zatem dzieje się tu mnóstwo interesującej polityki, a Rzymianie powoli przedostają się na drugą stronę.

Masz zdjęcie? Masz zdjęcie? Ważną rzeczą jest wiedzieć, że Daniel w tych wizjach patrzy daleko w przyszłość, a ja tylko się powtarzam, więc na pewno to zrozumiecie. Rozdziały 2 i 7 opisują wszystkie cztery królestwa: Babilon, Medo-Persję, Grecję, Rzym, a następnie rozdziały 8 i 11 skupią się na szczegółach trzeciego królestwa, Grecji. Tak, Trevor.

Czy zatem po powrocie z wygnania następuje jakiś okres pokoju? Myślałam, że to była jakaś obietnica, na przykład Jeremiasz mówił: „Wiesz, teraz jest naprawdę źle, teraz jesteś na wygnaniu, ale kiedy wrócisz, będzie wspaniale, wiesz, to jest po prostu... Tak, to dobre pytanie. Czy po powrocie z wygnania nadchodzi czas pokoju? Kiedy wrócą, a mamy zamiar to zrobić w poniedziałek w trochę większym stopniu, napotkają sprzeciw ze strony ludzi, którzy są w kraju, ale nie mają masowej wojny i po prostu fakt, kiedy Ptolemeusze tego nie kontrolują, Egipt ma tę ziemię aż do 198 roku, a kiedy Ptolemeusze ją kontrolują, wszystko idzie całkiem nieźle. Wiesz, oni nie

próbują sprawić, że Żydzi będą kimś innym; nie próbują hellenizować Żydów, więc Żydzi mają całkiem przyzwoity czas.

Dopiero gdy dynastia Seleucydów z Syrii wygrywa bardzo znaczącą bitwę i wypiera typy ptolemejskie, w II wieku p.n.e. sprawy zaczynają się komplikować. Tak, dobre pytanie. Czy to jest jasne? Bardzo ważne jest, aby zrozumieć rozwój Daniela.

Tak, Kaylin. W którym roku faktycznie powrócili na ziemię? Do ziemi? Zostają odesłani pod dowództwem Cyrusa w 539. OK, w poniedziałek zrobimy z tym więcej.

To dobre pytanie. No cóż, pociągnijmy jeszcze trochę. Kilka fotografii.

Nie musisz tego wszystkiego zapisywać. Chcę tylko przypomnieć sobie, co chcę powiedzieć na ten temat. Dobra?

Dla tych z Was, którzy wybierają się kiedyś na studia w Oksfordzie, mamy kolejny artefakt z British Museum, który koniecznie trzeba zobaczyć. To jest Cylinder Nabonidusa i jedną z jego funkcji jest rzucenie nam małego wglądu w to, co robił Nabonid. Pamiętajcie, mówiłem wam, wiecie, że on był potomkiem Nabuchodonozora, który po prostu nie bardzo chciał rządzić, więc udał się do Arabii, oddając cześć bogu księżyca i tak dalej, i tak dalej, i tak dalej.

On także, co warto zrozumieć, często podnosi pytanie: dlaczego Daniel w rozdziale 5 został uznany za trzeciego w królestwie? Dlaczego nie drugi? Cóż, dzieje się tak dlatego, że mamy Nabonida i Belszaccara współrządzących, więc następną pozycję powierzono Danielowi i jest ona trzecia w królestwie. To rodzaj interesującego, małego potwierdzenia historycznego. Inną bardzo interesującą kroniką jest ta, która naprawdę opisuje wydarzenia za jego panowania i wykracza poza nie.

Jeśli spojrzysz na koniec, mówi on o podboju Medii przez Persję, więc w tym kontekście widzimy szerszy obraz geopolityczny. Oto kwestia, na którą chcemy zwrócić uwagę. Przebywa w Arabii od dłuższego czasu, co prowadzi do wielu niepokojów wśród jego ludów, ponieważ oni, jak powiedziałem przed chwilą, mają za swojego głównego bóstwa Marduka, o którym czytaliście w paralelach Starego Testamentu i Nabonida nie interesuje to szczególnie.

W porządku, wszystkie rzeczy, które robiłem przed przerwami w obrazach Nabonidusa, prowadziły do tego. Kiedy książka została napisana? Kiedy książka jest napisana? Cóż, tradycyjna randka, tradycyjna randka przypada gdzieś za życia Daniela, prawda? A zatem będzie to VI wiek, gdzieś lata 500-te. To tradycyjna data.

Ale oczywiście problem, jaki ludzie w tym widzą, jest taki sam, jaki mieliśmy w przypadku Izajasza. Czy pamiętasz problem z Izajaszem? Izajasz ma czelność

wspomnieć o kimś o imieniu Cyrus ponad sto lat przed czasem. Jak mógł to kiedykolwiek zrobić? Cóż, Daniel jest postrzegany w ten sam sposób.

W rozdziałach 8 i 11 Daniel mówi o rzeczach, które znamy ze źródeł pozabiblijnych, zwłaszcza o Józefie Flawiuszu, naszym żydowskim historyku Józefie Flawiuszu, o którym będziemy mówić więcej w poniedziałek. Podaje nam przebieg wydarzeń pomiędzy Ptolemeuszami w Egipcie a Seleucydami na północy i północnym wschodzie. Józef Flawiusz mówi o tym wszystkim.

I zgadnij co? Pasuje to szczególnie do rozdziału 11. Teraz rozdział 11 jest przedstawiony w tajemniczy sposób: Król Północy, Król Południa, Król Północy, Król Południa. Nie są one nazwane, ale obserwujesz, jak się to rozwija i pasuje.

Wszystko po to, by powiedzieć, że większość badaczy Księgi Daniela, a tak naprawdę nawet spora liczba ewangelików poszła w tym kierunku, powiedzą, że musi ona zostać napisana w II wieku. Jak, u licha, ktoś mógł mówić o tym, co zrobił Antioch Epifanes, kiedy zbezczeszczył świątynię, jeśli nie był już świadkiem tego zdarzenia? To jest szczególny światopogląd, prawda? Wróć do tego, co powiedziałem na początku. Oznacza to, że umysły ludzi zostały ukształtowane w taki sposób, że zakładają, że nie można mieć konkretnej przepowiedni przepowiadającej.

I dlatego uginają się i mówią: no cóż, to trzeba napisać po fakcie lub kiedy to wszystko się dzieje, więc ktoś po prostu mówi o tym, co się dzieje. Pozwól, że zasugeruję ci, że nie musisz iść tą drogą, szczególnie jeśli wierzymy w Boga, który jest wszechwiedzący i który zna początek od końca, jak wielokrotnie podkreślają rozdziały Izajasza od 40 do 45. Jeśli to prawda, to dlaczego Bóg nie może mówić bardzo szczegółowo, specjalnie w celu, o którym wspomniałem około 20 minut temu? Wie, że jego lud będzie pod ogromnym stresem, szczególnie gdy ta bardzo zła dynastia, dynastia Seleucydów, zacznie próbować podważyć ich własne przekonania i religię oraz zmusić ich do robienia rzeczy, których nie powinni robić.

Wie o tym, więc patrzy w przyszłość i mówi o tym, co się wydarzy, ale potem wykracza poza to i daje dość głębokie obietnice, szczególnie w 12 rozdziale Księgi Daniela. W każdym razie pozostanę przy tradycyjnym terminie. Pod tym względem uznasz mnie za troglodytę.

Niewiele osób to robi, ale myślę, że istnieją dobre powody, aby trzymać się tradycyjnej daty. Podałem ci tutaj tylko kilka. Interesujące jest to, że ten tekst opisuje sprawę babilońską tak szczegółowo, jakby o tym wiedział.

Niespodzianka, niespodzianka. W ten sposób potraktowano pierwsze cztery rozdziały i jest tam wiele bardzo jasnych szczegółów dotyczących protokołu sądowego – porozmawiamy o tym za chwilę – i tym podobnych. Po drugie, język jest zawsze kwestią niejasną, jeśli chodzi o datowanie przykładów języka, ale sugeruje się, że za

cztery stulecia nastąpią pewne poważne zmiany. Mamy teksty w języku aramejskim pochodzące z II wieku p.n.e. i z pewnością nie są one takie same.

Hebrajski, zwłaszcza aramejski, wydaje się być wcześniejszy. Kolejna ważna kwestia, którą ukradłem bezpośrednio Gordonowi Hugenbergerowi z kościoła przy Park Street, nie jest moją własnością, ale wielokrotnie potwierdzam jego stypendium. Mówi, że kiedy czyta się szersze treści kulturowe, i odnosi się szczególnie do ksiąg, które faktycznie znajdują się w apokryfach, apokryfach Starego Testamentu, jak Judyta i Tobiasz i tym podobne, żaden bohater, żaden bohater, żydowski bohater, nie zostaliby przedstawieni, gdyby pisano to w tamtym czasie, jako ktoś, kto był członkiem dworu i jego uprzywilejowanym członkiem.

Zamiast tego Judith, co ona robi? Jeśli to czytałeś, to wspaniała historia. Co ona robi? Konspiruje, żeby zabić ważną osobistość, odcina mu głowę i zabiera ją do koszyka. Bohaterami byli ludzie, którzy przeciwstawiali się wpływom, wpływom politycznym.

To byli powstańcy. Nie masz tego w przypadku Daniela. Współpracuje z sądem, w sądzie i jest bohaterem tej historii.

Są też inne powody, ale przedstawiam to Państwu przynajmniej po to, abyście mieli podstawę do zastanowienia się nad oceną tego materiału, jeśli kiedykolwiek się z nim spotkacie. Dla tych z Was, którzy studiują Biblię, będą to studia biblijne. Reszta z was może, jeśli będziecie czasami siedzieć w kościele.

Nigdy nie wiem. Czy jesteśmy gotowi, aby kontynuować? W porządku. Jak powiedziałem, nie będziemy poświęcać dużo czasu narracyjnym fragmentom tej książki.

Liczę na to, że znasz te historie. Przede wszystkim chcemy porozmawiać o wizjach. Drugi to sen, który miał sam Nabuchodonozor.

Jedną z rzeczy, na którą chcę, abyście zwrócili uwagę, jest to, że w wizji opisanej i zinterpretowanej przez Daniela użyte zostało słowo beczynność. Statua. To samo słowo.

W języku aramejskim jest to samo słowo. To, co widzi, określa się jako posąg, ale to samo słowo oznacza beczynność. I oczywiście jest to fascynujące, ponieważ Nabuchodonozor tak naprawdę tego nie zrozumiał.

Kiedy Daniel podaje wyjaśnienie, mówi: Ty, królu, jesteś głową ze złota. I co czyni król, głowa ze złota? On idzie i robi sobie cały posąg, bożka i wszyscy powinni kłaniać się i czcić go. Nawiasem mówiąc, sugeruję ci rozdział 3, w którym Nabuchodonozor robi tego bożka, a każdy powinien kłaniać się i czcić go.

Rozdział 3 naśmiewa się z perskiego dworu. Złapałeś to? Ta lista rzeczy? Kiedy zabrzmiały wszystkie liry i harfy, i tak dalej, i tak dalej, i tak dalej, i tak dalej, wtedy wszyscy kłaniają się i powtarza się tę bzdurę, tę litanię kilka razy. To retoryka.

Taka jest retoryka sądu. I oczywiście najbardziej interesujące jest to, że Hananiasz, Miszael i Azariasz po prostu przegrali to w swojej odpowiedzi. Odmówili zrobienia tego.

W każdym razie oto wizja. Przepraszamy, wróćmy do rozdziału 2. Głowa ze szczerego złota, Babilonie. Skrzynia ze srebrem i bronią, Medo-Persja.

Brzuch i uda z brązu, Grecja. Nogi z żelaza, stopy z żelaza i gliny, Rzym. To będzie Rzym, który nadejdzie.

Istnieją inne sposoby łączenia tego w jedną całość. Muszę ci to powiedzieć. Ale wydaje się to mieć największy sens, ponieważ mamy to bardzo systematycznie ułożone.

Nie musisz przekręcać wielu rzeczy. A potem, oczywiście, pojawia się tu kamień. I dowiadujemy się, w miarę rozwoju interpretacji, z wersetu 45 rozdziału 2, że takie jest znaczenie wizji skały wyciętej z góry, ale nie ludzkimi rękami.

Wielki bóg pokazał królowi, co wydarzy się w przyszłości. Sen jest prawdziwy. Skała oczywiście zniszczy wszystkie inne królestwa i rzeczywiście stanie się ogromną górą, która wypełni całą ziemię.

Oczywiście w tym kontekście mówi się o królestwie Bożym. Inną interesującą rzeczą, którą mamy, jest to, że w rozdziale 4, i znowu, nie będę się nad tym rozwodzić, ale zauważcie, że Nabuchodonozor nadal tego nie rozumiał. Nie udało mu się przejść z rozdziału 2 do rozdziału 3, więc zbudował całego idola.

Widzi przyjaciół Daniela uratowanych z ognia i, jak powiedziałem wcześniej, jest ktoś podobny do syna człowieczego, czwarta postać, która również idzie z nimi w tym ogniu, ale on nadal tego nie rozumie. I tak ma tę arogancję w rozdziale 4, a potem, gdy Bóg sprowadzi na niego fakt, że stał się dzikim stworzeniem, a potem to dostaje, i dostaje to. Cóż, to prowadzi nas do wizji Daniela, która, jak powiedziałem wcześniej, jest w dużym stopniu podobna do wizji Nabuchodonozora, ale zauważ różnicę w sposobie jej przedstawienia.

Nabuchodonozor ma posąg i bożka, które widzi, ponieważ jego umysł jest pogrążony w bałwochwalstwie. Wizja Daniela przedstawiana jest w kategoriach drapieżników, ponieważ widzi ją z żydowskiej perspektywy, a to dzikie stworzenia reprezentują drapieżne siły, które uciskają jego lud. I oczywiście rozdział 7 zaprowadzi nas

bezpośrednio do rozdziału 8, który następnie skupia się z powrotem na języku hebrajskim i tym, co dzieje się z Żydami.

Ale te drapieżne bestie reprezentują królestwa, które będą nadal uciskać lud Boży i jest to fascynująca rzecz. Po pierwsze, mamy lwa. To trochę jak Nabuchodonozor, prawda? Rozdział 7, werset 4, patrzyłem, aż oderwano mu skrzydła.

Zostało podniesione z ziemi i stało na dwóch nogach jak człowiek, i dano mu serce człowieka. Po tym, jak Nabuchodonozor zdegradował się na jakiś czas do bycia bestią, podobną do zwierzęcia, Bóg podnosi go z powrotem i przywraca do zdrowia, co możemy zobaczyć trochę w tej konkretnej wizji. To trwa.

Druga bestia, rozdział 7, werset 5, wygląda jak niedźwiedź uniesiony na bok, co sugeruje, że jedna z bestii z Medo-Persji jest prawdopodobnie silniejsza od drugiej, prawda? I to Persowie zaczęli dominować. A potem, w wersecie 6, widziałem inną bestię, która wyglądała jak lampart. Wiesz, prawdopodobnie myślimy o lampartach, które widzimy w zoo, i nie są takie złe, nie są za duże i nie są zbyt przerażające.

Lamparty są naprawdę wytrwałe, jak rozumiem lamparty z obserwacji Novy, prawda? Potrafią walczyć z lwami. Zatem lamparty nie są podłymi stworzeniami. To podłe stworzenia, ale nie są małe.

Mają być i są przerażające. I działają szybko, co jest dobrą reprezentacją Grecji, ponieważ udało się to bardzo szybko. Na grzbiecie miał cztery skrzydła przypominające skrzydła ptaka.

Miał cztery głowy. I oczywiście jest to dziwne, fantastyczne stworzenie przypominające kreskówkę, a czwórka będzie reprezentować osoby, które przejęły władzę po śmierci Aleksandra Wielkiego. Zostanie to omówione również w rozdziałach 8 i 11.

Następnie mamy werset 7, czwartą bestię. Przerażający, przerażający, bardzo potężny. Ponownie, nie jest to konkretny, ale wyraźnie reprezentatywny sposób, w jaki Rzym zrobiłby, przechodząc przez ten obszar.

Wielkie żelazne zęby miażdżyły i pożerały swoje ofiary, deptały wszystko, co pozostało. Miał dziesięć rogów. Swoją drogą, wszystkie te rogi są obrazami mocy, ok? Róg jest przedstawicielem pewnego rodzaju władzy politycznej.

Więc w jakiś sposób to potem przejmie kontrolę. Następny aspekt tej wizji jest fascynujący i tutaj chcemy spędzić trochę dodatkowego czasu.

Kiedy spojrzałem na werset 9, trony zostały ustawione na swoich miejscach. Czy pamiętacie, że w rozdziale 2 Nabuchodonozor ujrzał w wizji skałę? A to miało reprezentować nadchodzące królestwo Boże. Niszczy wszystko inne.

Tutaj zobaczymy więcej szczegółów i będzie to naprawdę niezwykle, prawda? Ustawiono trony. Przedwieczny zajął swoje miejsce. Jest to oczywiście przedstawiciel Boga.

Jego szata jest biała jak śnieg, włosy na jego głowie białe jak wełna, jego tron gorze ogniem i wszystkie jego koła płoną. Czy dostrzegasz pogłosy Ezechiela? Ezechiel, rozdział 1, wizja tronu, koła, ogień. Wizja Daniela robi to samo.

To jest druga faza tej wizji i teraz on zagląda do samych dziedzińców nieba, dziedzińca niebios. Rzeka ognia płynęła i wypływała sprzed niego. Uczestniczyły w nim tysiące tysięcy osób.

Stało przed nim dziesięć tysięcy razy dziesięć tysięcy. Sąd zasiadł i otwarto księgi. Jest to, jak zauważyłem, scena sądu.

Przedwieczny jest wielkim sędzią i Daniel może to zobaczyć, ponieważ nadejdzie sąd nad wszystkimi królestwami, które od wieków gnębią lud Boży. Nadchodzi wyrok. Mamy teraz kilka rzeczy do powiedzenia na temat zabicia bestii i tak dalej, i tak dalej, ale potem mamy wersety 13 i 14.

Oto Twoja szansa, aby obudzić się ponownie, ponieważ chcę, abyś też to złapał. W moim nocnym widzeniu ujrzałem, a przede mną był ktoś podobny do syna człowieczego, przychodzącego na obłokach niebieskich. Czy to brzmi jak coś, co znasz? Co się stanie, gdy Jezus będzie sądzony przed Kajfaszem? Dostajesz jednego świadka, który mówi jedno, a inny świadek mówi co innego i nie mogą się zgodzić, a Kajfasz zaczyna się denerwować i w końcu mówi: Biorę cię pod przysięgę.

Czy jesteś synem Boga? A czym Jezus odpowiada? To jest Mateusz. Mam to tutaj? Tak, 2664. Co Jezus odpowiada? Ten fragment, ten fragment zmieszany z Psalmem 110, który jest także Psalmem Mesjańskim.

Ktoś podobny do Syna Człowieczego, przychodzącego z obłokami nieba. To właśnie mówi Jezus. Ujrzyjcie Syna Człowieczego przychodzącego na obłokach nieba.

I oczywiście Kajfasz zna swoją Biblię. Co on robi? Krzyczy o bluźnierstwie i płucze swoje szaty, ponieważ Jezus nazwał siebie Bogiem, nawiązując w ten sposób do Daniela. Przyjrzyjmy się temu trochę więcej.

Podszedł do Przedwiecznego i wprowadził go w swoją obecność. Werset 14 jest tym, co mówię tam, na górze. Dano mu władzę, chwałę i suwerenną władzę.

Oddawały mu cześć wszystkie narody i ludzie wszystkich języków. Jego panowanie jest panowaniem wiecznym, które nie przeminie. Jego królestwo to takie, które nigdy nie zostanie zniszczone.

Są to wszystkie atrybuty Boga, funkcje Boga i rzeczy, których Bóg dokonuje. To jest tutaj syn człowieczy. On to wszystko dał.

I tak, kiedy Jezus przed Sanhedrynem i Kajfaszem cytuje ten fragment, a następnie łączy go, jak powiedziałem, z aluzją z Psalmu 110, mówi: „Jestem Bogiem”. Interesujące jest to, że musimy sobie przypomnieć coś, co powiedziałem wam ostatnim razem i zasugerowałem, abyście odłożyli to na później i takiego określenia użył Ezechiel. Jak Ezechiel użył tego terminu? W jaki sposób Księga Ezechiela używa tego terminu? Trevora? Tak, jest to stały Boży punkt odniesienia dla samego Ezechiela.

Ty, synu człowieczy, zrób to, zrób tamto, tamto. A Ezechiel, wiecie, jest reprezentatywną osobą, która w tym momencie otrzymuje Boże słowa, jest to prorok. Daniel twierdzi, że jest Bogiem, w pełni Bogiem.

A więc moja sugestia jest taka, że Jezus wybiera dla siebie to imię bardzo konkretnie, bardzo ostrożnie, bardzo świadomie, aby wskazać, że jest w pełni Bogiem i w pełni człowiekiem. Obydwa są ze sobą zwinęte. Wiem, że jeśli dorastałeś w kościele, to jest to doktryna, którą znasz, ale tutaj widzisz, skąd ona pochodzi.

Kiedy będziesz czytać resztę rozdziału 7, na co nie mamy czasu, ale jeśli przeczytasz resztę rozdziału 7, zobaczysz, że sami święci otrzymają władzę i moc w czasach ostatecznych. Królujemy z Chrystusem, ale on jest tam naszą osobą reprezentującą. Cóż, miło jest wiedzieć.

Idźmy dalej, bo musimy zrobić jeszcze kilka rzeczy. Ostatecznie rozdziały 8 i 11. Jak powiedziałem przed chwilą, 20 minut temu, rozdziały te skupiają się na tym, co stanie się z ludem Bożym, szczególnie w III i II wieku p.n.e., kiedy będzie tu rządzić Grecja.

To jest klucz, prawda? Więc najpierw widzi barana i to jest Medo-Persja, rozdział 8. Bardzo krótki, nie mówi o tym zbyt wiele. Ale potem jest mowa o tym, że nagle, rozdział 8, werset 5, z zachodu nadchodzi koza z wydatnym rogiem między oczami. Atakuje barana.

On sam zostaje odłamany i cztery wystające rogi wyrastają ku czterem wiatrom nieba. Z jednego z nich wyszedł inny róg, który początkowo był mały, ale rósł w siłę na południu i wschodzie, w kierunku pięknej ziemi, którą oczywiście miałem na myśli, czyli ziemię Izraela. To jest rozdział 8 i jest bardzo krótki.

W rozdziale 11 wróć i przeczytaj go, ale pozwólcie, że poruszę tutaj kilka najważniejszych punktów. Król Południa, Król Północy, Król Południa, Król Północy, tam i z powrotem, tam i z powrotem. Ale potem jest napisane, że w wyznaczonym czasie on – i to jest nasza postać Antiocha Epifanesa – ponownie zaatakuje południe, ale tym razem wynik będzie inny.

Statki zachodnich wybrzeży będą mu się przeciwstawiać. Kto to jest? Przypomnij sobie to, co powiedziałem przed chwilą. Jakie główne siły na zachodzie? Zaczyna się od R. Romea.

Nadchodzą. A kiedy jest napisane, że się mu sprzeciwiają, odnosi się to do incydentu, w którym rzymski generał rzeczywiście rzucił wyzwanie Antiochowi Epifanesowi, prawda? Statki z zachodnich wzgórz będą mu się przeciwstawiać. Straci serce.

On zawróci i wyładuje swój gniew na świętym przymierzu. Powróci i okaże łaskę tym, którzy porzucają święte przymierze. Jego siły zbrojne powstaną, aby zbeczczyć twierdzę świątynną i znieść codzienną ofiarę.

Stworzą obrzydliwość powodującą spustoszenie. Czy słyszałeś, żeby ktoś tak mówił w ewangeljach? To Jezus, prawda? Kiedy będzie mówił o znakach, które mają dopiero nadejść w jego czasach, użyje tego wyrażenia zaczerpniętego z Księgi Daniela. Widzimy więc, że początkowo spełniło się to u Antiocha Epifanesa, ale ma ono szerszy zakres, jeśli chodzi o to, o czym mówi.

I to trwa. Nie mam czasu czytać tego całego. Ale spójrzcie na te zapowiedzi kilku najważniejszych rzeczy, które mają nadejść.

Pomiędzy tymi rozdziałami, jeden był 8, drugi 11, mamy rozdział 9. Muszę tylko powiedzieć kilka rzeczy na temat rozdziału 9. Ponownie, zasługuje to na dużo, dużo, dużo więcej eksploracji. Daniel się modlił. Miało to miejsce po przejściu imperium z babilońskiego na medo-perskie.

A mówiłem, burzliwe czasy. Daniel modli się. Trwa w poście, w worze i popiele.

I żarliwie modli się za swój lud, ponieważ zastanawia się, co do cholery wydarzy się na ziemi. I kiedy się modlił, co ciekawe, werset 21 rozdziału 9, kiedy ja wciąż się modliłem, Gabriel przyleciał szybkim lotem. Wiesz, Gabriel po prostu nie wpada i nie mówi: „No cóż, jestem tutaj, aby odpowiedzieć na twoje pytanie”.

Tekst mówi, że w szybkim locie nadchodzi modlitwa Daniela w odpowiedzi na nią. I mówi, że przyszedłem dać wam odpowiedź na wasze modlitwy. Werset 24, zaczęć czytać.

Wyznaczono siedemdziesięciu siedmiu dla twojego ludu i twojego świętego miasta, aby położyć kres przestępstwu, położyć kres grzechowi, odpokutować za niegodziwość, wprowadzić wieczną sprawiedliwość, zapieczętować wizję i prorocstwo i namaścić Najświętsze . Wow. Czy zauważyłeś, co tutaj zostanie zrobione? Jak teraz rozumiemy te 77-tki? Cóż, mówimy o 70 okresach po siedem lat.

A jeśli policzysz, to będzie 490 lat. Poznaj i zrozum werset 25, od wydania dekretu o przywróceniu i odbudowie Jerozolimy aż do Mesjasza, Pomazańca. Przychodzi władca.

Będzie siedem siódemek i 62 siódemki. Innymi słowy, 69 z tych 70 będzie się rozwijać od chwili wydania dekretu o odbudowie Jerozolimy do przyjścia Mesjasza, Namaszczonego, Mesjasza. Być może już to mówiłem, ale przypomnę Ci o tym.

Nie myślcie ani przez chwilę, że ludzie w czasach Jezusa nie znali Biblii. Zrobili to. I w tym stuleciu przed Jezusem, a właściwie w następnym stuleciu, pojawia się zastęp, absolutny zastęp ludzi, którzy mówią, że są Mesjaszami.

Józef Flawiusz mówi nam, jeśli dobrze pamiętam, że istnieje 10 000 pretendentów do Mesjasza. Przesadza, prawda? Ale przyznaje, że w tym czasie naprawdę wzrasta liczba ludzi udających Mesjasza. Dlaczego? Przeczytali to prorocstwo.

Wiedzą, że w tym momencie coś się wydarzy. Nie wiedzą dokładnie kiedy, bo trudno określić, kiedy dokładnie datować dekret i jak rozpakować 62 plus siódemkę. Niemniej jednak istnieje prawdziwe poczucie, że coś się tutaj zbliża i dlatego Jezus wkracza w okres, w którym ludzie naprawdę oczekują Mesjasza.

Oczywiście problem polega na tym, że nie oczekują odpowiedniego rodzaju Mesjasza. Oczekują kogoś, kto będzie wojskowym i rzuci Rzym i tak dalej. To nie jest to, co się dzieje.

Faktycznie, zostaliśmy tutaj odcięci. Namaszczony, werset 26, zostanie wycięty. To będzie szok dla ich systemu.

A potem mówi się o nadchodzącym końcu. Zatwierdzi przymierze z wieloma na jedną siódemkę. W połowie tych siedmiu położy kres ofiarom i ofiarom, a ten, który powoduje spustoszenie, umieści obrzydliwości na skrzydle świątyni.

Znowu ten sam pomysł o czymś strasznym, co dzieje się w kontekście świątyni. Jak to wszystko rozpakować to naprawdę wyzwanie. Mówiłem, że na tożsamość Dariusza Meda wylano mnóstwo atramentu.

Wylano dużo więcej atramentu na to, jak określić punkt początkowy i końcowy. Jak wpisuje się w to służba Jezusa? Co to jest 62? Co to jest 69? Kiedy jest 70. tydzień?

Czy to jeszcze przed nami? Jak to działa? To wszystko są trudne kwestie. Weź udział w kursie proroków.

Musimy powiedzieć jeszcze jedną rzecz. Rozdział 12. Dopasowując się do wzorca wszystkich naszych proroczych pism, mamy wspaniały rozdział 12, który jest przedstawiony w trudnych, stanowiących wyzwanie słowach, ponieważ część z tego, jak powiedział Daniel, będzie zapieczętowana aż do czasu końca i mamy wzmiankę o dniach i tej liczbie dni.

Ale jest rzecz, z którą chcę, żebyś odszedł. Werset 1, w połowie. Nastanie czas udręki, ale w tym czasie twój lud, każdy, którego imię zapisane jest w Księdze Życia, twój lud zostanie wybawiony.

Werset 2. Tłumy, które śpią w prochu ziemi, zbudzą się, jedni do życia wiecznego, inni na hańbę i wieczną pogardę. A tak przy okazji, to hebrajskie słowo oznaczające przebudzenie nie oznacza po prostu przebudzenia. Naprawdę trzeba się tam ruszyć.

Podejdź natychmiast. Obudź się. Ci, którzy są mądrzy, werset 3, będą świecić jak blask niebios, a ci, którzy prowadzą wielu do prawości, podejmą tam wyzwanie? Ci, którzy wielu prowadzą do sprawiedliwości jak gwiazdy na wieki wieków.

To jest obietnica, która zamyka księgę Daniela. To obietnica, która zamyka nas na ten tydzień i ten dzień. Do zobaczenia w poniedziałek.

Szabat Szalom. W ten weekend posłuchajcie dobrej muzyki.